

КЕ лікування оцінювались паралельно – лікар/пацієнт і базувалась на клініко-біохімічних та УЗ критеріях НАСГ.

Результати. Виявлено позитивну динаміку маркерів захворювання: збільшилась кількість хворих із нормальним рівнем активності ферментів (в 2,6 разів); УЗ критерії НАСГ (ехогеність, однорідність паренхіми, імпеданс печінки) у 71,4% хворих I групи через 3 міс. зменшились в 2,1, 3 та 2,6 разів відповідно. В II групі аналогічні показники були лише у 36% пацієнтів. Загальна ефективність лікування як добра визначена лікарями у 82,9%, пацієнтами у 91,4%.

Висновки. Включення альфа-ліпоевої кислоти до складу комплексного лікування хворих на НАСГ дозволило досягнути значного клініко-лабораторного ефекту. Таким чином, на основі отриманих результатів можна рекомендувати включення альфа-ліпоевої кислоти в базисне лікування хворих на НАСГ.

ВЗАИМОСВЯЗЬ АДИПОЦИТОКИНОВ С ПОКАЗАТЕЛЯМИ УГЛЕВОДНОГО ОБМЕНА У БОЛЬНЫХ ГИПЕРТОНИЧЕСКОЙ БОЛЕЗНЬЮ С ПОВЫШЕННОЙ МАССОЙ ТЕЛА

Гопцій Е.В., Буряковская Е.А., Вовченко М.Н.

*Харьковский национальный медицинский университет, г. Харьков
ГУ «Национальный институт терапии имени Л.Т. Малой НАМНУ», г.
Харьков*

Цель. Изучить взаимосвязь инсулина с уровнем лептина и ФНО-альфа у больных гипертонической болезнью с повышенной массой тела.

Материалы и методы. Обследовано 123 больных гипертонической болезнью с повышенной массой тела, средний возраст 53,87±0,92 лет. Уровень лептина, ФНО-альфа, инсулина определяли иммуноферментным методом. Индекс инсулинорезистентности (индекс НОМА) рассчитывали по формуле.

Результаты и их обсуждение. Всех больных разделили на тертили в зависимости от уровня инсулина в крови натощак: 1-й тертиль (n=41) - уровень инсулина составил от 1,75 до 7,66 мкЕд/мл; 2-й тертиль (n=41) - от 7,72 до 14,44 мкЕд/мл, 3-й тертиль (n=41) - от 14,45 до 77,20 мкЕд/мл.

При сравнении уровня ФНО-альфа и индекса инсулинорезистентности в тертилях выявлено четкое и достоверное увеличение данного показателя параллельно повышению уровня инсулина в крови: 1 тертиль - ФНО-альфа (5,42±0,044 пг/мл), индекс НОМА (1,04±0,05 усл.ед.), 2 тертиль - ФНО-альфа (6,71±0,38 пг/мл), индекс НОМА (2,04±0,09 усл.ед.), 3 тертиль - ФНО-альфа (10,38±0,070 пг/мл), индекс НОМА (7,35±0,70 усл.ед.), (p<0,05). Подобная тенденция к увеличению наблюдалась при сопоставлении уровня лептина: 1 тертиль (9,84±0,156 нг/мл, у мужчин - 7,03±0,79 нг/мл, у женщин - 12,03±2,64 нг/мл); 2 тертиль (10,30±0,79 нг/мл, у мужчин - 7,32±0,77 нг/мл, у женщин - 11,52±0,99 нг/мл), 3 тертиль (12,74±0,80 нг/мл, у мужчин - 11,94±1,37 нг/мл, у женщин - 13,30±0,96 нг/мл), (p<0,05 между 3 тертилем и 1, 2 тертилем).

Корреляционная связь показала прямую достоверную зависимость между

уровнем інсуліна і лептіна ($R=0,32$; $p=0,04$), урівнем ФНО- α ($R=0,36$; $p=0,002$), індексом НОМА ($R=0,86$; $p=0,0001$) у больних 2-го тертіля. Межу урівнем інсуліна і лептіна ($R=0,46$; $p=0,002$), урівнем ФНО- α ($R=0,44$; $p=0,004$), індексом НОМА ($R=0,96$; $p=0,0001$) у пацієнтів 3-го тертіля.

Выводи. Установлено, що збільшення урівня адипоцитокінів у крові пацієнтів гіпертонічної болєзньою підвищується паралельно збільшенню содержанія інсуліна, що підтверджує вплив ФНО-альфа і лептіна на розвитке гіперінсулінемії у гіпертензивних пацієнтів с підвищеною масою тіла.

ВИЗНАЧЕННЯ ФУНКЦІЇ СИСТОЛИ ЛІВОГО ШЛУНОЧКУ ПРІ ГОСТРОМУ ІНФАРКТІ МІОКАРДА ЯК ОЦІНКА РИЗИКУ ПРОГРЕСУВАННЯ СЕРЦЕВОЇ НЕДОСТАТНОСТІ

Гречко С.І., Трефаненко І.В., Савчук О.В.

ВДНЗ України «Буковинський державний медичний університет», м. Чернівці

Серцева недостатність (СН) є одним з найпоширеніших хронічних станів, що впливають на розвиток і прогресування серцево-судинних захворювань (ССЗ). Для визначення клінічних ознак прогресування СН обстежено 76 хворих. Клінічні ознаки СН виявлялися у 25 (32,8%) хворих, об'єднаних в 1-у групу, в тому числі, СН II функціонального класу (ФК) було діагностовано у 17 (22,3%), СН III ФК - у 6 (7,9%) і СН IV ФК у 2 (2,6%) обстежених. У 51 (67,1%) хворого під час обстеження через 6 міс. після розвитку ІМ симптоми СН не визначалися - ці пацієнти склали 2-у групу. Кінцевий діастолічний об'єм (КДО) і кінцевий систолічний об'єм (КСО) не змінювалися за час спостереження ні в 1-ій, ні в 2-ій групі хворих. Показники КДО і КСО у хворих 1-ої групи на всіх етапах спостереження були достовірно більшими, ніж у хворих 2-ої групи ($p<0,05$). Був виявлений стійкий і щільний зв'язок значень показників, які характеризують функцію систоли лівого шлуночка, з наявністю і вираженістю СН в післяінфарктному періоді.

Серед хворих на інфаркт міокарда (ІМ), як перший прояв ІХС, СН у післяінфарктному періоді виникала у 23% випадків, тоді як у пацієнтів із стенокардією давністю більше року до розвитку ІМ частота СН складала 46,8%. Значно частіше СН в післяінфарктному періоді виявлялася у пацієнтів із стабільним підвищенням артеріального тиску (АТ) (46,2%) в порівнянні з хворими без артеріальної гіпертензії (26,7%) або з лабільним підвищенням АТ (32,9%). У хворих з супутньою легеневою патологією СН виявлялася в 2 рази частіше, ніж у пацієнтів без захворювань органів дихання (55,6% порівняно з 27,5%). Частіше діагностували прояви СН через 6 місяців у пацієнтів з передньою локалізацією ІМ - у 38,2% випадків, тоді як при нижній локалізації вогнища некрозу - тільки у 23,7% випадків. Достовірно частіше перебіг післяінфарктного періоду ускладнювався розвитком СН при повторному ІМ, ніж при первинному (66,7 і 27,0% відповідно). Частота розвитку СН в післяінфарктному періоді залежала від наявності клінічних ознак недостатності лівого шлуночка (ЛШ) в гострому і підгострому періодах ІМ та при виписці із стаціонару. Симптоми СН у післяінфарктному періоді виявлялись у 74,1% хворих, що